

אתה חייב לפגוע!

השמש כבר ליהטה את החולות. במרחק הזהיר באורה כחולו של ים והזכיר בלי הרף תענוגות-רחצה שנתקפחו. פה ושם כבר נראו כתמי זיעה כהים על חולצות החיילים. ה"ענינים" החלו להתנהל בעצלתיים.

מפקד המטווח הביט בטינה על הגייפ המתרחק.

בתחילה, בראשית הבוקר, נוף בו מפקד הפלוגה על הזמן המתבזבז בין יריותיו של מקצה אחד ליריותיו של משנהו. קשה היה לנתק את החיילים מניידת השק"ם ששכנה קרוב מדי אל עמדות-הירי. אחרי מפקד הפלוגה הגיעו מפקד החטיבה וקצין האג"ם. הם התבוננו זמן רב בנעשה ונוכחותם הטרידה את שלותו. והנה, לאחר שהסתלקו הללו, הגיע המג"ד. הלז עיין ברשימות ההישגים והתענין לדעת מה היו הערותיו של המח"ט. לאחר שהאזין, הואיל לצרף את חתימתו אל הערות אלה והוסיף עוד הערות משלו. הוא הדגיש — בפעם האלף — את הצורך בטיפול נכון ביורה. נוסף לכך העיר בעל-פה על מספר יורים, שתנוחתם לא הניחה את דעתו:

הסתכל במספר 4. איך אתה רוצה שהוא יפגע במטרה? הוא לא יפגע לעולם! אחיזה גרועה, שכיבה בלתי נכונה. מדוע אין איש חונך אותו?
המג"ד הסתלק כשהוא יורה מבטי זעם אל סנדליו של אחד המדריכים (חופשת השבת בסכנה!).

מפקד המטווח התבונן, כאמור, בטינה על הגייפ המתרחק של המג"ד. מצב רוחו עמד להשתפר בהרבה עת ניגש אליו אחד הסמלים ולחש באוזנו:
"יורה מספר 4 מצטיין. הוא אחד היורים הטובים בפלוגה. רציתי להראות למג"ד את סימני פגיעותיו במטרה. אבל לא הספקתי".

אולם מצב רוחו הורע שוב משום שאותה שעה חדל הרמקול לפעול.
"רק זה היה חסר לי היום!" אמר במרידות וביקש מעוזרו להשיג טכנאי. הוא ירד ממגדל הפיקוד, התקרב אל עמדות-הירי וניסה לשאוג את הפקודות.
"מקצה מספר 5! שלושה כדורים! בזמנכם אתם... אש!"
אחד החיילים טרם נכנס למצב יריה והמשיך לדבר עם מדריכו.
"מה הענינים שם, מספר 6?"

קולו אבד ברעש היריות. רק כעת ניתן להעריך כמה מועיל היה הרמקול. הודות לרמקול יכול היה לעמוד על מגדל הפיקוד, עינו צופה ורואה הכל וקולו חודר לכל פינה. באומרו בנחת במיקרופון: "מספר 6, שים לב!" והלזו היה נדרך לשמוע, משל כוחות עליונים שולטים בו. ואילו כעת, יש צורך להצריד את הגרון ואיש אינו מתרגש מצעקותיו הניחרות.

מפקד המטווח זינק בכעס אל עמדת-ירי מספר 6.

"מה הענינים כאן?"

"בחור זה משגע אותי", התלונן המדריך, "הוא מכניס באופן קבוע שתי פגיעות צמודות לגמרי במטרה, ואילו הכדור השלישי הולך לגיהנום".

השמש הלוהטת והחול הבהיר והמקרין אור הקטינו בהרבה את יעילות המטוות. והיו גם היו עוד מסיבות לכך, שכדור „ילך לגיהנום“. מפקד המטווח הרגיש שעיני כל המדריכים נשואות אליו, על-כן אמר בתקיפות:

— „אם אינך מצליח להגיע למקבץ עם חייל זה, אינך יודע לחנוך“.

— „אין סיכויים“, אמר המדריך, „עשיתי כל מה שאפשר. דבר אל הקיר“.

— „חייל, מדוע בורת לך הכדור השלישי?“ שאל מפקד המטווח.

— „הכל באשמת הרובה, המפקד. הרובה הזה איננו טוב“.

— „מה חסר לרובה?“

— „אינני יודע, אבל אני יורה באותה צורה שלוש פעמים ומדוע בורה הכדור?“

מפקד המטווח הביט אל האיש בחשדנות ואחר-כך פנה אל המדריך:

— „מדוע אינך מסביר לו שזה בלתי אפשרי? הרובה יורה תמיד שזה!“

— „הסברתי לו“, אמר המדריך, „דבר אל הקיר“.

מפקד המטווח הניע בידו מתוך יאוש ואמר לחזור אל עמדת הפיקוד, אולם בפנתו נוכח לפתע לדעת, שעיני כל המדריכים נעוצות בו. מחשבה היתה תקועה במבטם זה: „קל מאוד לפקד ברמקול ולדרוש תוצאות. יותר מסובך הוא להביא חייל לידי פגיעה“.

התנהגותו ברגע זה הייתה תהיה אמת-מידה למידת המאמץ שצריך להשקיע בחניכה.

הוא חזר ופנה אל יורה מספר 6.

— „שים לב בחור, אתה תירה כעת לפי הוראותי, ואני אחראי שתשיג מקבץ“.

תעשה בדיוק מה שאומר לך!“

בשדה המטווחים הושלך הס. הירי נפסק וכולם התבוננו במתח אל יורה מספר 6, ואל מפקד המטווח החונך אותו. בסתר ליבו של מפקד המטווח הבהבה מחשבה מסותרת: „הסתבכתי כהוגן! יבוא המ"פ ויראה שהמחלקה אינה יורה ואני מתעסק עם חייל בודד. מעשה נאה!“ למרות מחשבה זו המשיך בחניכת החייל ללא פקפוק ורתיעה. לא היתה אפשרות של נסיגה. היתה לו ידיעה ברורה שתוצאות המטווח ורמת החניכה של המדריכים באותו יום מותגים בדבר אחד:

„על יורה מספר 6 להשיג מקבץ מינימלי!“

בקפדנות ובאבהות התקין ליורה את עמדת-הירי ושיפר את מצב האחזיה שלו:

— „ככה נוח לך? המתן, נרוקן קצת את שק החול. הנה כך... איך אתה מרגיש?

החזק יפה את הרובה. לא כך, הרחק את העין מן הכוונת... זהו! זה בסדר! כעת טען“.

החיילים הצטופפו מאחורי היורה כאילו דבר מקובל הוא, שתהא מחלקה שלמה צופה

ביריה של חייל אחד. גיידת השק"ם הוזנחה וחיילים המחזיקים בקבוקי משקה ומיני מתיקה הצטרפו אל קהל הצופים במחזה. היה זה שיעור ספונטני בחניכה. כל כבודו וסמכותו של מפקד המטווח היו מונחים בעת ההיא על קלף אחד. מפקד המטווח המשיך בחניכה יסודית ושקטה:

— "כוון לך בשקט, זכור את כללי הכיוון, הקפד על לחיצה ראשונה. אל תאריך לכוון כדי שלא תסבול מעצירת הגשימה. כוון ופגע בול!"

בקולו של מפקד המטווח היה טמון כוח-שכנוע כזה, שודאי היה ביכולתו להשפיע על מסלול התעופה של הקליע. אותו עצמו הפליאה עובדה אחת: הוא בתן את עצמו ונוכח לדעת שאין בו צל של חשש שמא יחטיא החייל. לגבי דימו לא היתה קיימת אפשרות כזו. דאגתו היתה מופנית אל הזמן ההולך לאיבוד, אל המחלקה שהשתבשו אימוניה. מספר 6 ירה את יריתו הראשונה. הוא הניח רובהו לשניות מספר ואחר הרימו שנית למצב יריה. הוא כיון בזהירות וירה את יריתו השניה. כשהרים את רובהו ליריה שלישית, הפסיק אותו מפקד המטווח:

— "תנוח כמה דקות. שים לב, הכדור השלישי היה בורח לך רק בגלל עייפותך. הרובה שלך הוא מצוין, ביריה השלישית תפגע בדיוק כמו בשתי הראשונות."

מרחוק נשמעה המית מנוע. היה זה ג'יפ המג"ד המתקרב.
— "תנוח עוד שניה ואחר-כך תירה ותפגע!" אמר מפקד המטווח, ובלבו חשב: "הלואי ויבוא טכנאי הרמקול יחד עם המג"ד."

— "בסדר מספר 6, יכול אתה לירות ועתיד אתה לפגוע. זכור את הכללים." החייל הרים את רובהו כיוון... וירה.

— "כעת גש וראה את התוצאות!" אמר מפקד המטווח ופנה אל עמדת הפיקוד. החייל ומדריכו רצו אל המטרה ומיד נשמעו משם צעקות חדות:
— "יופי! מקבץ של סנטימטר אחד!"

— "מקצה מספר 5 אל עמדות היריה!" הכריז מפקד המטווח בשביעות-רצון. ג'יפ המג"ד נעצר ומתוכו יצאו המג"ד, המ"פ וטכנאי הרמקול.
— "מה היתה ההתקלות?" שאל המ"פ.

— "המתח ירד", הסביר מפקד המטווח, "החניכים התרשלו והחלטתי לאסוף אותם ולהדגים להם חניכה טובה."

שעה שהסביר השתומם בעצמו להיווכח, שלמעשהו הספונטני יש הסבר וצידוק כליכך משכנעים.

— "איך היתה ההדגמה?" שאל המג"ד בהחליפו מבים עם המ"פ שהוועק על-ידו לאחר ביקורו הקודם במטווח.

— "הדגמה משכנעת במאה אחוז!" השיב אחד המדריכים, שעה ששיפר בשקדנות את שקיהחול מתחת לרובהו של חניכו.

— "יפה!" השיב המג"ד, "אני רואה שהתחילו לעבוד כאן ברצינות."
— "אצלנו תמיד עובדים ברצינות!" אמר המ"פ בטון של אדם שנעשה לו עוול. המג"ד חיך ואותה שעה הכריז הטכנאי והודיע בקול כרעם באמצעות הרמקול:

— "אחד, שתיים, שלוש, ארבע... המפקד, המכשיר תוקן!"
מפקד המטווח טיפס בשמחה על מגדל הפיקוד והענינים לא נראו לו יגעים כלל וכלל.

רוח ים קלילה החלה לנשוב והיטיבה עם החיילים השקודים על מלאכתם בחריצות מחודשת.